

366
I

VOOR-ZANG.

Welkom, welkom in deez' wanden,
 Welkom Gij, die op dit feest,
 Zaamgevloed uit alle standen,
 Komt met opgeruimden geest!!
 Vrienden onzer teedre jeugd!
 U begroet de kindervreugd.

't Hart ontboezemt blijde klanken,
 Als er dankbaarheid in woont:
 En hoe zouden wij niet danken
 Voor de gunsten, ons betoond?
 Al wat hier ons oog ontmoet
 Lacht ons tegen, wil ons goed.

Zij gegroet dan, zij gezegend,
 Wat ons vroeger liefde bood,
 Wat ook hier ons gul bejagent.
 Rijkdom, armoë, klein en groot,
 Voelen hier zich hart en hand,
 Zacht vereend door liefdes band. —

Rang en magt met eer omtogen,
 Aanzien, rijkdom, kunde en vlijt
 Hebben 't heilrijkst mededoogen
 Aan der armen kroost gewijd. —
 't Hooge zag, bezorgd en teër,
 Op het kleine en lage neër.

Rijken, Grooten! uw erbarmen
 Sproot uit liefdes reine zucht,
 En de erkentlijkheid der armen
 Toont u liefdes zoete vrucht.
 't Goede, uit liefdes bron geweld,
 Wordt door liefde op prijs gesteld.

Zwak zij 't geen ons arm vermogen
 Hier als blijk van liefde geeft;
 't Is genoeg, dat in ons pogen
 Liefde een welgevallen heeft.
 Zoo dan roeme ons feestgeschal
 Liefde, liefde boyenal!

TUSSCHEN-ZANG.

A.

Aminnig zijn de lentebloemen,
Lief is haar glans en zoet haar geur.

B.

Wie zou dien voorjaarstooi niet roemen,
Dat jeugdig waas, die blijde kleur?

A.

Zie, zie den wand'laar opgetogen
Bij 's boomgaards sierlijk bloesemkleed!

B.

Is 't vreemd, zoo met een glans in de oogen,
De hovenier hem tegen treedt?

K O O R.

Die bloei geeft hoop op verd'ren zegen,
Als milde warmte en zoele regen
Haast vrucht doen zwellen uit de bloem,
Als 't ooft, bewaard voor gure stormen,
Voor vlieg of wespen, die 't misvormen,
Mag rijpen tot des najaarsroem.

A.

't Is zoet, als de eerste jeugd van 't leven
Reeds bloeit voor kennis, eer en deugd.

B.

Waar kind'ren blij naar 't goede streven,
Wiens oog aanschouwt dit zonder vreugd.

A.

Komt lof der kindren ijver streelen,
't Juicht al hun toe op 't lentefeest.

B.

Maar, wie ook in hun vreugd moog deelen,
Die voor hen zorgden, treft ze 't meest.

K O O R.

Hier, waar in 'slevens vroegen morgen,
Gekweekt, geleid door trouwe zorgen,
De plant der deugd reeds welig tiert,
En zet haar knop voor 't zonlicht open,
Hier mag men op een wasdom hopen,
Met blijde vruchten rijk versierd.

Doch, dat geen druk de groeikracht minder',
Geen kwaad de plant bij 't opgaan hinder',
Geen vuig bederf de vrucht besmet;
Dat, sierlijk als de bloem mogt wezen,
Eens 't ooft zij, van den boom gelezen,
Verleen dit, God! op ons gebed!

Wat zorg der kindren jeugd behoede,
Wat onderwijs hen vorm' ten goede,
Wat lof hen spoor' tot verdre vlijt,
't Zegt niets, ten zij des hoogsten zegen,
Bij 't eerste pogen nu verkregen,
Op 't pogen rust van laat'ren tijd. —

SLOT-ZANG.

U, der zegeningen ader;
Bron van kennis, bron van deugd
U, algoede Hemelvader!
Treden wij eerbiedig nader,
't Hart vervuld met dankbre vreugd.

Mogten we eer en lof behalen,
Alles zijn we aan U verpligt.
Heeft ons zorg behoed voor dwalen,
Kwam er licht ons pad bestralen,
Gij beschiktet zorg en licht.

Hoog dan moet het loflied rijzen.
Luide klink het: God zij de eer!
Hoor ons, God! uw goedheid prijzen.
Zie, na zooveel gunstbewijzen,
Nu ook gunstig op ons neêr!

Zorgend Vader, trouwe Voeder
Van uw hulpbehoevend kroost!
Wees gij verder ons een hoeder;
Meer dan aardsche vader, moeder,
Voor ons helper, toevlugt, troost!

Sterk en leid ons, daar wij streven,
Met het oog op u gerigt,
Hart en geest naar u geheven.
Sterk ons, leid ons, heel ons leven,
Op den weg van deugd en pligt.

Menschenmin was ons ten zegen:
Burgertrouw verzachtte ons leed.
Snelle ook onze dienst genegen
Steeds dan mensch en broeder tegen:
Zij ze aan burgerheil besteed,

Heer! voor 't land van onze woning
Gloeit bij ons een dankbre zin.
Vader! uwe gunstbetoning
Roepen wij voor Land en Koning,
Vorst en burger biddende in.